

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžfk/44/2017
Identifikačné číslo spisu: 8013200475
Dátum vydania rozhodnutia: 13.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8013200475.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: H.r, Mesto Svit, právne zastúpený JUDr. Martinom Cibuľom, advokátom, Advokátska kancelária M. Pišúta 919/2, Liptovský Mikuláš proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 1100902/1051142/2012/STA zo dňa 5. marca 2013, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/21/2013-112 zo dňa 25. januára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k 4S/21/2013-112 zo dňa 25.januára 2017 v prvom výroku z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Kasačnú sťažnosť proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/21/2013-112 zo dňa 25. januára 2017 v druhom výroku z a m i e t a.

Odôvodnenie

1.

1.1 Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) prvým výrokom napadnutého uznesenia odmietol žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 1100902/11051142/2012/STA zo dňa 05.03.2013 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov č. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012. Druhým výrokom uznesenia krajský súd, podľa § 99 ods. b/ SSP zastavil konanie o žalobe v časti, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia výkazu nedoplatkov Colného úradu Mošnov zo dňa 06.08.2007 vydaného na základe platobných výmerov Colného úradu Mošnov č. 4025/06-0463-024 zo dňa 16.05.2006, č. 4532-0-/06-0463-021 zo dňa 20.06.2006. O trovách konania rozhodol v treťom výroku uznesenia tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

1.2. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 15.05.2013, upravenou v petite žaloby na pojednávaní konanom dňa 12.01.2017 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 05.03.2013, č. 1100902/1051142/2012/STA, v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov zo dňa

18.04.2012 č. 9006231/9310842/2012, v spojení s výkazom nedoplatkov Colného úradu Mošnov, špecifikovaných v petíte žaloby a zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

1.3 Z administratívneho spisu krajský súd zistil (časť IV. napadnutého uznesenia), že Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky listom zo dňa 28.01.2008, č. OCaDP-11418/2008, postúpilo Colnému úradu Prešov žiadosť Generálneho riaditeľstva ciel Praha č.j. 2007/3369/24 zo dňa 28.08.2007 o vymáhanie pohľadávky od dlžníka H. Tatranská 683/18 Svit, z ktorej vyplývalo že v rámci uplatnenia smernice Komisie 76/308/EHS v znení smernice Rady 2001/44/ES zo dňa 15.06.2001 v rámci dožiadania požiadalo Ministerstvo financií SR o pomoc pri vymáhaní pohľadávky. K dožiadaniu pripojilo žiadosť o vymáhanie (zabezpečenie) Colného úradu Mošnov č. spisu CZ_SK_4025_06_0463_024_2007806_39_RR o vymoženie pohľadávky spolu s vykonateľným exekučným titulom - výkazom nedoplatkov Colného úradu Mošnov zo dňa 06.08.2007.

1.4. Colný úrad Prešov rozhodnutím č. 9006231/1/765136/2012 zo dňa 03.04.2012 začal daňové exekučné konanie vo veci žiadosti č.j. 2007/3369/24 dňa 28.08.2007 o vymáhanie pohľadávky od žalobcu. Rozhodnutie bolo doručené Slovenskej sporiteľni, a.s.. Následne Colný úrad Prešov pod č. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012 vydal daňovú exekučnú výzvu ako orgán miestne a vecne príslušný v zmysle zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (ďalej len „Daňový poriadok“), zákona č. 652/2004 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zákona č. 466/2009 Z.z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Daňovou exekučnou výzvou Colný úrad Prešov oznámil žalobcovi, že dňa 03.04.2012 začal rozhodnutím č. 9006231/1/765136/2012 voči nemu daňové exekučné konanie z dôvodu, že neuhradil nedoplatok v celkovej výške 31 541,74 €. Daňová exekučná výzva bola žalobcovi doručená dňa 07.05.2012.

1.5 Žalobca v odvolaní zo dňa 18.05.2012 proti daňovej exekučnej výzve namietal, že od roku 2005 sa nezdržuje na adrese Tatranská 683/18, Svit a preto správny orgán, ktorý mu doručoval predmetné platobné výmery a následne uplatnil fikciu doručenia, tak nepostupoval správne a v súlade so zákonom.

1.6. O odvolaní rozhodol žalovaný preskúvaným rozhodnutím zo dňa 05.03.2013 č. 1100902/1051142/2012 STA, ktorým potvrdil daňovú exekučnú výzvu Colného úradu Prešov zn. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že dňa 06.08.2007 vydal Celní úrad Mošnov Výkaz nedoplatkov (exekučný titul podľa § 73 ods. 5 zákona č. 337/1992 Sb. o správe daní a poplatku ve znení pozdejších predpisů a podľa článku 6 odstavce 1 smernice Rady 76/308/EHS), v ktorom je ako dlžník označený H., Tatranská 863/18, Svit, ktorý k 06.08.2007 „nezaplatil a dlží“ sumu 553 320,- Kč, označenie pohľadávky: SPD 4025/06-0463-024, platobný výmer na spotrebnú daň z liehu (splatnosť 23.06.2006), 1 503,- Kč, označenie pohľadávky: náklady na skladovanie 4532- 03/06-0463-021 (splatnosť 24.08.2006), 8 267,40 Kč, označenie pohľadávky: náklady na skladovanie 4532-04/06-0463-021 (splatnosť 24.08.2006), 286 237,- Kč, označenie pohľadávky: úrok z prodlení (pozn. omeškania) 4025-04/06-0463-021. Týmto výkazom nedoplatkov český orgán vyzýva na úhradu sumy 849 327,40 Kč a obsahuje doložku vykonateľnosti v znení „tento výkaz nedoplatkú je vykonateľný“.

1.7. V spise sú založené listiny preukazujúce doručenie vyššie uvedeného platobného výmeru, a vyčíslenia nákladov na skladovanie a úroku z omeškania (ďalej aj ako „pohľadávka“) JUDr. Tomášovi Štípkovi, advokátovi so sídlom v Českej republike dňa 24.5.2006. Naopak z dokladu o doručení písomností č. 4532-03,04/06-0463-021 adresátovi H., Tatranská 683/18, Svit, Slovenská republika vyplýva, že zásielka bola vrátená Colnému úradu ako nedoručená.

1.8. Colný úrad Prešov po doručení postúpenia žiadosti o vymáhanie pohľadávky č. OCaDP-14418/2008 zo dňa 28.01.2008 požiadal Okresný súd v Prešove podľa § 205w a nasl. OSP o preskúmanie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia - Výkazu nedoplatkov zo dňa 06.08.2007.

1.9. Dňa 22.03.2012 bolo Colnému úradu Prešov doručené podanie Kompetenčného centra finančných operácií, Banská Bystrica, označeného ako: „Postúpenie spisového materiálu - H.“, v ktorom

kompetenčné centrum žiadalo colný úrad o pokračovanie exekučného konania za účelom vymáhania pohľadávky, nakoľko Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 3Sp/32/2008-41 zo dňa 16.12.2011 zastavil konanie vo veci žiadosti o preskúmanie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vec postúpil Ministerstvu financií SR, ktoré na základe delegovanej kompetencie v oblasti medzinárodnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok postúpilo predmetný spisový materiál Finančnému riaditeľstvu SR. Colný úrad Prešov zaslal dňa 21.02.2012 bankám so sídlom na území SR, ako aj pobočkám zahraničných bánk v SR, žiadosť o preverenie majetkových pomerov dlžníka.

1.10. Colný úrad Prešov rozhodnutím č. 9006231/1/765136/2012 zo dňa 03.04.2012 začal daňové exekučné konanie vo veci žiadosti o vymáhanie pohľadávky č.2007/3369/24 zo dňa 28.8.2007 od žalobcu: H., bytom Tatranská 683/18, Svit, Slovenská republika. Rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 07.05.2012 do vlastných rúk na adrese Tatranská 683/18, Svit.

1.11. Dňa 18.04.2012 vydal Colný úrad Prešov Daňovú exekučnú výzvu č. 9006231/1/931084/2012, ktorou oznamuje dlžníkovi začatie daňového exekučného konania z dôvodu, že neuhradil nedoplatok v celkovej výške 31 541,74 € a zároveň v nej určil dlžníkovi náhradnú lehotu 8 dní odo dňa jej doručenia na úhradu vymáhaných nedoplatkov s upozornením, že v prípade neuhradenia nedoplatku v stanovenej lehote, vykoná exekúciu vydaním exekučného príkazu na zrážky z účtu dlžníka vedeného v banke - Slovenská sporiteľňa, a.s.. Daňová exekučná výzva bola žalobcovi doručená do vlastných rúk v zmysle § 91 ods. 3 daňového poriadku na adresu Tatranská 683/18, Svit, dňa 07.05.2012.

1.12 Na základe podaného odvolania žalobcom dňa 21.05.2012 proti daňovej exekučnej výzve sa správca dane dozvedel o skutočnosti, že žalobca už od roku 2005 nemá trvalý pobyt na vyššie uvedenej adrese a trvalý pobyt má vedený na meste Svit (ako bezdomovec). Písomnosti správcu dane boli následne doručované žalobcovi prostredníctvom Mesta Svit formou verejnej vyhlášky. Na základe podaného odvolania a námietky k výške dlžnej pohľadávky opravil Colný úrad Prešov vo výroku a v odôvodnení daňovej exekučnej výzvy chybu v počítaní v zmysle daňového poriadku na sumu 33 514,74 €, ktoré mu oznámil Oznámením pod č. 9006231/1/0021283/2012 dňa 01.06.2012, doručeným odvolateľovi dňa 11.06.2012.

1.13. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný preskúmaným rozhodnutím zo dňa 05.03.2013 č. 1100902/1051142/2012/STA, pričom potvrdil daňovú exekučnú výzvu Colného úradu Prešov č. 9006231/1/931084/2012 zo dňa 18.04.2012. K námietkam žalobcu, že mu nikdy neboli doručené platobné výmery, doručované na adresu Tatranská 683/18, Svit a následne nesprávne uplatnenej fikcie doručenia, pretože sa od roku 2005 na uvedenej adrese nezdržuje žalovaný uviedol, že v danom prípade je exekučným titulom vykonateľný výkaz nedoplatkov zo dňa 06.08.2007 vydaný Colným úradom Mošnov, a nie samotné platobné výmery.

1.14. Žalobca následne podal nielen voči rozhodnutiu žalovaného zo dňa 05.03.2013 č. 1100902/1051142/2012/STA v zákonom stanovenej lehote žalobu tak, ako je uvedené v odseku 1.2. Žalobca v žalobe predovšetkým namieta skutočnosť, že predmetné platobné výmery, ktoré boli podkladom na vydanie Daňovej exekučnej výzvy, mu správcou dane nikdy neboli doručené do vlastných rúk. Odvoláva sa na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27.10.1998, sp.zn. 4SŽ 80/98, podľa ktorého v prípade, ak sa adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, v mieste doručenia nezdržiaval, neboli splnené podmienky na uloženie písomnosti na pošte. Žalobca taktiež vznáša voči daňovým nedoplatkom námietku premlčania. Podľa bližšie nešpecifikovaných noriem práva SR a práva EÚ bol ukrátený na svojich právach a rozhodnutia žalovaného považuje za nezákonné.

1.15. Žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že žalobca v podanej žalobe namieta rovnaké skutočnosti, aké namietal vo svojom odvolaní proti uvedenej daňovej exekučnej výzve, s ktorými sa žalovaný vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Podľa žalovaného z citovanej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že exekučná výzva je len procesným rozhodnutím a nemôže byť predmetom súdneho preskúmania.

1.16. Krajský súd v napadnutom uznesení najskôr konštatuje, že v čase vydania daňovej exekučnej výzvy bol žalovaný povinný postupovať podľa zákona č. 466/2009 Z.z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ako aj podľa smernice Rady 76/308/EHS o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov daní a opatrení v znení smernice Rady 2001/44/ES zo dňa 15.06.2001 o pomoci pri vymáhaní pohľadávky.

1.17. Následne s poukazom na vyššie uvedené listiny, dôkazy a tvrdenia vyplývajúce z predloženého administratívneho spisu žalovaného, krajský súd v odsekoch 50 až 52 konštatuje, že v danom prípade je predmetom súdneho prieskumu rozhodnutie - exekučná výzva, ktorá je len jedným z rozhodnutí v rámci procesu, ktorým sa oprávnený - cudzí správny orgán domáha zaplataenia vyrubeného daňového nedoplatku. Krajský súd skonštatoval, že daňová exekučná výzva je procesným rozhodnutím, ktorým sa upravuje len vedenie exekučného konania a nie je základným rozhodnutím pre daňové (colné) exekučné konanie. Ďalej uviedol, že exekučným titulom a podkladom na vydanie exekučnej výzvy sú právoplatné a vykonateľné platobné výmery alebo iné rozhodnutia, ktorým sa vyrubuje daň, penále a ktoré sa následne, po vzniku daňového nedoplatku, stávajú základom pre daňové exekučné konanie. Poukazujúc na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp.zn. 3Sžf/20/2007 zo dňa 24.04.2008, sp.zn. 5Sžf/17/2008 zo dňa 25.11.2008, sp.zn. 2Sžf/5/2009 zo dňa 22.07.2010, sp.zn. 2Sžf/17/2011 zo dňa 15.06.2011 krajský súd uviedol, že exekučná výzva má charakter procesného rozhodnutia, ktoré sa týka len vedenia exekučného konania, ktorým sa vykonáva povinnosť uložená daňovému dlžníkovi. Uvedené rozhodnutie napadnuté žalobou potom nepodlieha preskúmaniu súdom (§ 7 ods. 1 písm. a/ SSP a preto žalobu vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov zo dňa 18.04.2012 č. 9006231/931084/2012 odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g/ SSP. Vo vzťahu k časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia výkazu nedoplatkov Colného úradu Mošnov zo dňa 06.08.2007 vydaného na základe platobných výmerov Colného úradu Mošnov č. 4025/06-0463-024 zo dňa 16.05.2006, č. 42544532-03/06-0463-021 zo dňa 20.06.2006 a č. 4532-04/06-0463-01 zo dňa 20.06.2006 súd konanie podľa § 99 ods. b/ SSP zastavil z dôvodu, že Krajský súd v Prešove nie je príslušným súdom na rozhodovanie o žalobách na preskúmanie rozhodnutí správneho orgánu iného štátu (v danej veci správneho orgánu Českej republiky).

2.

2.1. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu (všetkým trom výrokom) podal žalobca (kasačný sťažovateľ) v zákonnej lehote doručenej krajskému súdu dňa 27.03.2017 kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a i/ SSP, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2.2. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalobca namieta právny záver krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie je procesného charakteru a preto nepodlieha súdnemu prieskumu. Uviedol, že uznesením zo dňa 07.11.2013 sp.zn. 4S/21/2013 krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď si osvojil argumentáciu žalobcu o tom, že mu neboli doručené v žalobe uvedené rozhodnutia, na ktorých základe bol vydaný aj výkaz nedoplatkov, aj predmetná daňová exekučná výzva, z čoho vplývalo, že správny orgán postupoval v rozpore so zákonom a ústavnými právami žalobcu.

2.3. Podľa žalobcu je odôvodnenie napadnutého uznesenia obsiahnuté iba v dvoch stručných odsekoch a nezodpovedá ust. § 139 ods. 2 SSP, pričom nie je možné zistiť, na základe akých úvah dospel krajský súd k tak zásadnému obratu, že žalobu odmietol.

2.4. V súvislosti s právnym posúdením, ktoré viedlo k odmietnutiu žaloby, že ide o procesné rozhodnutie, ktoré nepodlieha súdnemu prieskumu, žalobca poukázal na to, že v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 02.12.2014 sp.zn. 4Sžf/18/2014 odvolací súd nevytýkal prvostupňovému súdu nesprávnosť postupu, keď sa rozhodol preskúmať napadnuté rozhodnutie a poskytnúť tak žalobcovi ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR, ale vytýkal mu iba nenáležité odôvodnenie rozsudku. Žalobca ďalej uviedol, že daňová

exekučná výzva je prvým rozhodnutím, ktoré mu bolo zo strany správnych orgánov doručené. Uvedené žalobca považuje za nesprávne právne posúdenie veci a naplnenie dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm.g/SSP.

2.5. Žalobca v kasačnej sťažnosti v zásade opakuje námietku vo vzťahu k doručovaniu predmetných rozhodnutí. Namieta aj postup českých orgánov, ktorý podľa žalobcu porušuje ustanovenia zákona č. 337/1992 Sb. v znení účinnom ku dňu vydania platobných výmerov, ako aj postup slovenských orgánov vo vzťahu k ustanoveniam daňového poriadku, týkajúcich sa doručovania. Uznesenie, ktorým krajský súd odmietol žalobu za nezmeneného skutkového a právneho stavu, pričom predtým žalobe vyhovel, považuje žalobca za arbitrárne. Žalobca uviedol, že vzhľadom na ust. § 440 ods. 2 SSP nemôže uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, nakoľko prvostupňový súd, okrem zhrnutia skutkového stavu a citovania niekoľkých právnych predpisov, svoj právny názor na prejednávajúcu vec zhrnul do dvoch krátkych odsekov, uvedených na str. 12 uznesenia. Podľa názoru žalobcu krajský súd v uznesení neodôvodnil zmenu právneho posúdenia veci a nezaujal žiadne stanovisko k námietke premlčania, vznesenej žalobcom v žalobe aj na pojednávaní dňa 25.01.2017.

2.6. Žalobca nakoniec namieta skutočnosť, že krajský súd sa vôbec nezaoberal povinnosťami uloženými v zrušujúcom uznesení kasačného súdu, t.j. konaním pred správnym orgánom, ako aj zákonnosťou jednotlivých rozhodnutí a ich doručovaním, čím poskytol ochranu zásahu, v dôsledku ktorého boli porušené práva žalobcu. Uvedené žalobca považuje za nerešpektovanie záväzného právneho názoru a dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. i/ SSP.

3.

3.1. Žalovaný sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril podaním doručeným krajskému súdu dňa 29.05.2017 a navrhol, aby ju kasačný súd zamietol.

3.2. Žalovaný svoje tvrdenia koncentruje vo vzťahu k údajnému nerešpektovaniu záväzného právneho názoru vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí kasačného súdu. Podľa žalovaného je zrejmé, že rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4S/21/2013-32 zo dňa 07.11.2013 bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Sžf/18/2014 zo dňa 02.12.2014, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil právny názor odlišný od stanoviska krajského súdu v zrušovanom uznesení. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, podľa ktorého z uznesenia kasačného súdu má vyplývať iba nenáležité odôvodnenie zrušujúceho uznesenia krajského súdu a nesúhlasí ani s tvrdením, že kasačný súd nariadil krajskému súdu zaoberať sa konaním pred správnym orgánom, ako aj zákonnosťou jednotlivých rozhodnutí a ich doručovaním. Podľa žalovaného Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 4Sžf/18/2014 naznačil principiálnu nemožnosť kumulatívneho žalovania (súdneho preskúmania) daňovej exekučnej výzvy spolu s exekučnými titulmi, o to viac, ak boli vydané subjektom, ktorý nie je žalovanou stranou. Podľa žalovaného nebola uložená kasačným súdom povinnosť krajskému súdu daňovú exekučnú výzvu preskúmať, ale kasačný súd iba skonštatoval, že ak sa pre jej prieskum rozhodne, dôvody tohto súdneho prieskumu je povinný v rozhodnutí uviesť. Preto je zrejmé, že ak súd nezistil okolnosť relevantnú na prieskum daňovej exekučnej výzvy, nemohol vo svojom rozhodnutí zdôvodňovať neexistenciu takejto skutočnosti, ale iba skonštatoval, že daňová exekučná výzva ako akt procesného charakteru nepodlieha súdnemu prieskumu.

4.

4.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnuté uznesenie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle ust. § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 445 SSP), keď deň rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

4.2. Podľa § 5 ods. 2 SSP konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných

ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania.

4.3. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

4.4. Podľa § 59 ods. 1 a 2 SSP, ak ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, správny súd uznesením vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote podľa § 58 ods. 2. V uznesení správny súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho doplniť alebo opraviť, a poučí o možnosti podanie odmietnuť.

4.5. Podľa § 119 SSP správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci.

4.6. Podľa poslednej vety § 139 ods. 2 SSP správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

4.7. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa môže žalobca domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

4.8. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

4.9. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

4.10. Podľa § 453 ods. 1 SSP je kasačný súd viazaný rozsahom kasačnej sťažnosti; to neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý kasačnou sťažnosťou nebol dotknutý.

4.11. Podľa § 453 ods. 1 SSP je kasačný súd viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

4.12. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

4.13. Podľa § 469 SSP ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

4.14. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 466/2009 Z. z. o medzinárodnej pomoci pri vymáhaní niektorých finančných pohľadávok a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (zákon č. 466/2009 Z. z.) zabezpečí na žiadosť príslušného orgánu členského štátu príslušný orgán Slovenskej republiky doručenie podľa osobitných predpisov dlžníkovi, ďalšiemu dlžníkovi alebo tretej osobe písomností súvisiacich s pohľadávkou alebo s vymáhaním pohľadávky. Osobitným predpisom je najmä zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§§ 30 až 35).

4.15. Podľa čl. 47 prvý odsek Charty základných práv EÚ má každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

4.16. Podľa čl. 14 ods. 1 a 2 smernice Rady 2010/24/EÚ zo 16. marca 2010 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok vyplývajúcich z daní, poplatkov a ďalších opatrení spory týkajúce sa pohľadávky, pôvodného exekučného titulu v dožadujúcom členskom štáte alebo jednotného exekučného titulu v dožiadanom členskom štáte, ako aj spory týkajúce sa platnosti oznámenia, ktoré zaslal príslušný orgán dožadujúceho členského štátu, patria do pôsobnosti orgánov dožadujúceho členského štátu, ktoré sú v tejto veci príslušné. Ak v priebehu procesu vymáhania zainteresovaná strana napadne pohľadávku, pôvodný exekučný titul v dožadujúcom členskom štáte alebo jednotný exekučný titul v dožiadanom členskom štáte, dožiadaný orgán oznámi tejto strane, že sa musí obrátiť na orgán dožadujúceho členského štátu, ktorý je v tejto veci príslušný, v súlade s jeho platnými zákonmi. Spory týkajúce sa exekučných opatrení prijatých v dožiadanom členskom štáte alebo týkajúce sa platnosti oznámenia, ktoré zaslal príslušný orgán dožiadaného členského štátu, sa predkladajú orgánu tohto členského štátu, ktorý je v tejto veci príslušný, v súlade s jeho zákonmi a inými právnymi predpismi.

4.17. Predmetom súdneho prieskumu v prejednávanej veci bolo rozhodnutie žalovaného zo dňa 05.03.2013 č. 11009002/1051142/2012/STA, ktorým potvrdil daňovú exekučnú výzvu Colného úradu Prešov zn. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012, ako aj výkaz nedoplatkov Colného úradu Mošnov zo dňa 06.08.2007 vydaný na základe troch platobných výmerov Colného úradu Mošnov č. 4025/06-0463-024 zo dňa 16.05.2006, č. 4532-04/06-0463-01 zo dňa 20.06.2006 a úroku z omeškania.

4.18. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/21/2013-112 zo dňa 25.01.2017, ktorým súd 1/odmietol žalobu žalobcu v časti preskúmania rozhodnutia žalovaného uvedeného v predchádzajúcom odseku a 2/ zastavil konanie o zrušení výkazu nedoplatkov Colného úradu Mošnov uvedených v predchádzajúcich odsekoch a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd, preskúmal uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

4.19. Kasačný súd zo spisu, ako aj kasačnej žaloby a vyjadrenia žalovaného zistil, že kasačnou sťažnosťou napadnutému uzneseniu Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/21/2013- 112 zo dňa 25.01.2017 predchádzalo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Sžf/18/2014 zo dňa 02.12.2014, ktorým kasačný súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/21/2013-32 zo dňa 07.11.2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.20. Kasačný súd je tak vzhľadom na zásadný sťažnostný bod žalobcu a obranu žalovaného povinný preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu kasačného dôvodu podľa §440 ods. 1 písm. i/, teda či súd rešpektoval záväzný právny názor vyslovený v skoršom zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Sžf/18/2014 zo dňa 02.12.2014. Krajský súd v napadnutom uznesení neuvádza predchádzajúce zrušujúce rozhodnutie kasačného súdu a spôsob, akým sa tento súd riadil záväzným právnym názorom kasačného súdu.

4.21. V uznesení sp.zn. 4Sžf/18/2014 zo dňa 02.12.2014 kasačný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu nemožno považovať za vecne správny, a to pre procesné pochybenie, ako aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu (časť IV. uznesenia). Procesné pochybenie spočívalo v neodstránení vady petitu (jednoznačná špecifikácia platobných výmerov a ustálenie účastníka na strane žalovaného). Najvyšší súd poukázal, že krajský súd mal uznesením najskôr vady žaloby odstrániť a až následne pokračovať v konaní. Žalobca mal tiež konkretizovať, ktorý správny orgán akým rozhodnutím porušil konkrétny právny predpis, a to poukázaním na konkrétne ustanovenie právnych predpisov hmotného alebo procesného práva. Následne nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu spočívalo v zastavení konania vo vzťahu k platobným výmerom, pričom z rozhodnutia súdu nie sú zrejmé platobné výmery, voči ktorým bolo konanie zastavené.

4.22. Na rozdiel od vyjadrenia žalovaného uvedeného v odseku 3.2. má kasačný súd za preukázané, že

Najvyšší súd SR jasne uviedol, čo bude úlohou krajského súdu po vrátení mu veci na ďalšie konanie: „odstrániť vyššie uvedené procesné nedostatky jednak postupom podľa § 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 43 ods. 1 O.s.p. a to s prihliadnutím na koncentračnú zásadu, ktorou sa konanie v správnom súdnictve riadi a následne sa bude opätovne zaoberať konaním pred správnym orgánom, ako aj zákonnosťou jednotlivých rozhodnutí, doručovaním platobných výmerov v súvislosti s otázkou právneho zastúpenia žalobcu“.

4.23. Následne kasačný súd zo spisu zistil, že po vrátení veci krajský súd postupoval tak, že nariadil pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 04.06.2015, pričom bolo odročené na neurčito za účelom zabezpečenia účasti žalovaného. Odročené boli aj dve ďalšie pojednávania nariadené krajským súdom (pojednávanie nariadené na deň 17.12.2015 a deň 09.06.2016).

4.24. Kasačný súd zo spisu ďalej zistil, že dňa 12.01.2017 sa konalo vo veci pojednávanie, na ktorom žalobca upravil petit žaloby s tým, že navrhuje zrušiť rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100902/1051142/2012/STA zo dňa 05.03.2013 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Prešov č. č. 9006231/931084/2012 zo dňa 18.04.2012 v spojení s výkazom nedoplatkov Colného úradu Mošnov zo dňa 06.08.2007, ktorý bol vydaný na základe platobných výmerov Colného úradu Mošnov č. 4025/06-0463-024 zo dňa 16.05.2006, č. 4532-04/06-0463-01 zo dňa 20.06.2006. Na pojednávaní žalobca uviedol, že mu vyššie uvedené platobné výmery a ani výkaz nedoplatkov doručené neboli. Krajský súd následne uložil žalovanému doručiť súdu „výzvu adresovanú českej strane po podaní odvolania voči exekučnej výzve o doručení odvolania českej strane obratom“. Krajský súd vyhlásil kasačnou sťažnosťou napadnuté uznesenie vo veci samej dňa 25.01.2017.

4.25. Kasačný súd na základe vyššie uvedeného skutkového stavu a postupu krajského súdu konštatuje, že krajský súd nepostupoval po zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Sžf/18/2014 zo dňa 02.12.2014 podľa pokynov kasačného súdu a to ani podľa v uznesení citovaných ustanovení O.s.p. účinných do 01.07.2016 (§ 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 43 ods. 1 O.s.p.), ani podľa rovnocenných ustanovení SSP účinných po 01.07.2016 (najmä § 59 ods. 1 SSP), teda žalobcu ihneď nevyzval na opravu, resp. doplnenie (špecifikáciu) žaloby za účelom odstránenia väd petitu a ustálenia účastníkov na strane žalovaných. Iniciatívu prevzal žalobca na pojednávaní dňa 12.01.2017 tým, že žalobu voči žalovanému v prvom rade zobral späť a špecifikoval ďalej napadnutý výkaz nedoplatkov a jednotlivé platobné výmery Colného úradu Mošnov.

4.26. Kasačný súd ďalej po vyhodnotení dôvodov vznesených v kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu zistil, že krajský súd nepostupoval v súlade s pokynmi Najvyššieho súdu SR a ani po pojednávaní dňa 12.01.2017 nebola ustálená otázka petitu žaloby a účastníkov tak, ako ju predvída ust. § 59 SSP. Uvedeným postupom krajského súdu praeter legem sa okrem nerešpektovania záväzného právneho názoru vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí otvára aj možnosť eventuálneho porušenia procesných práv účastníkov konania a porušenia práva na spravodlivý proces.

4.27. Kasačný súd tiež v rozpore s tým, čo tvrdí žalovaný konštatuje, že Najvyšší súd v uznesení sp.zn. 4Sžf/18/2014 zo dňa 02.12.2014 nevyslovil svoj záväzný právny názor v otázke skúmania relevantného doručovania platobných výmerov v súvislosti s otázkou právneho zastúpenia žalobcu len ako alternatívu pre prípad, že sa krajský súd rozhodne daňovú exekučnú výzvu preskúmať. Kasačný súd dodáva, že žalobca kontinuálne spochybňoval právne účinky doručovania žalobou napadnutých exekučných titulov v spojení s ďalším postupom správnych orgánov podľa zákona č. 446/2002 Z. z., resp. od 15.12.2009 účinného zákona č. 466/2009 Z. z. a to aj vzhľadom na skutkovo a právne významnú úlohu zástupcu JUDr. Tomáša Štípku, advokáta so sídlom v Českej republike a dôkazmi nezabezpečený rozsah jeho zastúpenia v spojení s právnymi účinkami jemu doručovaných exekučných titulov.

4.28. Kasačný súd v danej súvislosti dáva do pozornosti, že súd pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu preskúmava zákonnosť rozhodnutia a postupu nielen so zreteľom na hmotné právo, ale posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postupu aj vzhľadom k tomu, či správny orgán postupoval v

konaní v súlade s procesnými predpismi a v rámci súdneho prieskumu prihliada k tým procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 04.12.2018, sp.zn. 7Sžsk/15/2018, ods. 23).

4.29. Kasačný súd zistil, že zákon č. 466/2009 Z. z. prijal zákonodarca s cieľom transponovať najskôr smernicu Rady 2008/55/ES z 26.05.2008 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok týkajúcich sa určitých poplatkov, odvodov, daní a ďalších opatrení a smernicu Rady 77/799/EHS z 19.12.1977 o vzájomnej pomoci príslušných úradov členských štátov v oblasti priamych daní, a neskôr v súčasnosti platnú smernicu Rady 2010/24/EÚ zo 16.03.2010 o vzájomnej pomoci pri vymáhaní pohľadávok vyplývajúcich z daní, poplatkov a ďalších opatrení. Podľa rozsudku Súdneho dvora z 26.04.2018, C-34/17, Eamonn Donnellan proti The Revenue Commissioners, ECLI:EU:C:2018:282, neposkytuje smernica 2010/24 súdom dožiadaného členského štátu právomoc preskúmať akty dožadujúceho členského štátu a výslovne obmedzuje v článku 14 ods. 2 preskúmaciu právomoc týchto súdov na akty dožiadaného členského štátu (odsek 44 rozsudku). Súdny dvor tiež uviedol, že dožiadaný orgán môže výnimočne rozhodnúť, že neposkytne pomoc dožadujúcemu orgánu. Vykonanie žiadosti o vymáhanie pohľadávky môže byť zamietnuté najmä, ak sa javí, že toto vykonanie je takej povahy, že by narušilo verejný poriadok členského štátu dožiadaného orgánu (pozri analogicky rozsudok zo 14.01.2010, Kyrián, C-233/08, EU:C:2010:11, odsek 42). Je tiež skutočnosťou, že obmedzenia zásady vzájomnej dôvery sa vykladajú striktnie (pozri najmä rozsudky zo 14.11.2013, Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, odsek 29).

4.30. Podľa Súdneho dvora režim vzájomnej pomoci v oblasti vymáhania pohľadávok sleduje najmä cieľ zabezpečiť účinné oznamovanie všetkých aktov a rozhodnutí týkajúcich sa pohľadávky alebo jej vymáhania, pochádzajúcich z členského štátu, kde má dožadujúci orgán svoje sídlo (rozsudok Súdneho dvora z 26.04.2018, C-34/17, odsek 54). Naviac dotknutá osoba na to, aby mohla vykonať svoje právo na účinný súdny prostriedok nápravy v zmysle článku 47 Charty základných práv EÚ proti rozhodnutiu, ktoré jej spôsobuje ujmu, musí poznať dôvody, na ktorých je založené rozhodnutie prijaté voči tejto osobe, a to buď prečítaním samotného rozhodnutia, alebo oznámením týchto dôvodov na žiadosť tejto osoby, aby mohla brániť svoje práva za čo najlepších podmienok a rozhodnúť sa, ak pozná celú vec, či je užitočné, aby vec riešil príslušný sudca. Situácia, v ktorej dožadujúci orgán požaduje vymáhanie pohľadávky založenej na rozhodnutí, ktoré nebolo oznámené dotknutej osobe, nie je v súlade s podmienkou upravujúcou žiadosť o vymáhanie stanovenou v článku 11 ods. 1 smernice 2010/24 (rozsudok Súdneho dvora z 26.04.2018, C-34/17, odsek 54 a 57). Z judikatúry Súdneho dvora tiež vyplýva, že na to, aby sa zabezpečilo dodržiavanie práv stanovených v uvedenom článku 47 Charty základných práv, treba dbať nielen na to, aby adresát aktu dostal naozaj predmetný akt, ale takisto na to, aby bol schopný oboznámiť sa a porozumieť účinne a úplne významu a dosahu návrhu podaného proti nemu v zahraničí, tak, aby mohol účinne uplatniť svoje práva v členskom štáte pôvodu (rozsudok Súdneho dvora zo 16.09.2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, odseky 31 a 32). Súdny dvor následne konštatuje, že článok 14 ods. 1 a 2 smernice 2010/24 v spojení s článkom 47 Charty základných práv sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby orgán členského štátu odmietol vykonať žiadosť o vymáhanie z dôvodu, že rozhodnutie týkajúce sa pohľadávky nebolo riadne oznámené dotknutej osobe predtým, ako bola žiadosť o vymáhanie podaná na uvedený orgán na základe tejto smernice (rozsudok Súdneho dvora z 26.04.2018, C-34/17, odsek 62).

4.31. Kasačný súd dodáva, že v súlade s vyššie citovanými právnymi názormi Súdneho dvora, musí pri postupe podľa zákona č. 466/2009 Z.z. jednoznačne z administratívneho spisu vyplývať spôsob, realizácia a účinky doručenia pohľadávky, na ktoré sa vzťahuje exekučný titul v dožadujúcom členskom štáte. Krajský súd môže podľa ust. § 119 SSP vykonať všetky nevyhnutné dôkazy na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia na základe námietky žalobcu, v súlade s vyššie uvedenými postulátmi Súdneho dvora v spojení so smernicou Rady 2010/24/EÚ.

4.32. Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu v naznačenom smere obsahuje právne relevantné námietky, ktoré môžu ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, s ktorými sa musí krajský súd náležite v ďalšom konaní a rozhodnutí vysporiadať (§

469 SSP).

4.33. Naviac kasačný súd zistil, že rovnako k relevantnej námietke premlčania, ktorú žalobca vzniesol nielen v podanej žalobe, ale aj v ďalšom konaní, sa krajský súd nevyjadril (s výnimkou citovania znenia ust. § 85 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 563/2009 Z.z. v napadnutom uznesení). Nie je tak vôbec zrejmé, prečo na žalobcom vznesenú námietku premlčania krajský súd neprihliadol a z akých dôvodov tak urobil.

4.34. Kasačný súd konštatuje, že povinnosťou súdu je rozhodnutie vždy odôvodniť v súlade s ust. 139 ods. 2 SSP tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, z akých podkladov súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie a z akých dôvodov, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v žalobe a zodpovedal na najdôležitejšie namietané otázky, ako aj vysporiadal sa s námietkami, ktorými žalobca v žalobe namietal hmotnoprávne alebo procesné pochybenia správneho orgánu. Takéto odôvodnenie sa týka všetkých výrokov rozhodnutia súdu.

4.35. Kasačný súd ďalej považuje za potrebné poukázať na zmenu v hodnotení závažnosti, akou je daňová exekučná výzva schopná zasiahnuť do práv a právom chránených záujmov fyzickej alebo právnickej osoby. Len donedávna bol zastávaný ten právny názor, že daňová exekučná výzva je len procesným rozhodnutím ktoré nepodlieha preskúmvaniu zákonnosti v správnom súdnictve. Daňová exekučná výzva opúšťa charakter procesného rozhodnutia, a to vzhľadom na jej následky v hmotnoprávnej rovine. Teda nielenže zakladá určitý vzťah medzi povinným a správcom dane, ale fakticky mení aj rozsah práv povinného k určitým zložkám jeho majetku, jeho vlastníctva. Daňovou exekučnou výzvou sa totiž, bez ohľadu na reakciu povinného subjektu ukladá tiež zákaz nakladania s majetkom, na ktorý chce správca dane uplatniť výkon daňovej exekúcie, ak sa zákaz nakladania s jeho majetkom neuložil už podľa § 71 ods. 2 a upozornenie, že daňový dlžník je povinný umožniť správcovi dane vykonať súpis hnutelného majetku (76 ods. 2 písm. i/ zák.č. 511/1992 Zb).

4.36. Práve toto obmedzenie dispozičného práva povinného subjektu vo vzťahu k jeho majetku ako zásah do vlastníckeho práva, práva s priznanou osobitnou ochranou nielen na úrovni vnútroštátnej (čl. 20 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky), ale aj medzinárodnej (čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 17 Charty základných práv Európskej únie).

4.37. Daňová exekučná výzva podlieha v obmedzenom rozsahu súdnemu prieskumu zákonnosti. Jej zákonnosť možno preskúmať iba v rozsahu dôvodov podľa § 76 ods. 5 písm. a/ a b/ zák. č. 511/1992 Zb., pričom podľa názoru kasačného súdu ide o také okolnosti, ktoré nastali po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu. Opačný výklad by viedol k duplicitnej možnosti súdneho prieskumu zákonnosti exekučného titulu i v štádiu exekučného konania, čo je v rozpore s princípom subsidiarity, ktorý pri prechode do ďalšej úrovne právnej ochrany počíta s vyčerpaním právneho prostriedku nápravy v predchádzajúcom štádiu jeho vymáhateľnosti (3Sžf/77/2012, 5Sžf/66/2012, 2Sžf/63/2016, 4Sžf/85/2014).

4.38. Vzhľadom na uvedené kasačný súd dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je vo vzťahu k prvej výrokovej časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keďže z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu týkajúceho premlčania nevyplýva či a akým spôsobom súd posudzoval jej neúspešnosť, ďalej z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. i/ SSP, nakoľko krajský súd nerešpektoval záväzný právny názor vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí kasačného súdu v rozsahu, v akom mal skúmať nielen zákonnosť jednotlivých rozhodnutí, ale tiež doručovanie platobných výmerov v súvislosti s otázkou právneho zastúpenia žalobcu v kontexte zákona č. 466/2009 Z. z. a smernice Rady 2010/24/EÚ v spojení s relevantnou judikatúrou Súdneho dvora a tiež z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. h/ SSP, keď krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. Na základe uvedeného vyššie, správny súd v ďalšom konaní bude postupovať v naznačenom smere, následne zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie, keďže z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie predčasne, bez splnenia zákonných podmienok, keďže

sú tu pochybnosti o tom, či podkladové rozhodnutia, ktorými sú výkazy nedoplatkov, neboli žalobcovi preukázateľne a zákonným spôsobom doručované.

4.39. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd poukazom na ust. § 462 ods. 1 SSP zrušuje uznesenie krajského súdu týkajúci sa prvého výroku a vec mu vracia na ďalšie konanie. Čo sa týka druhého výroku uznesenia správneho súdu, tak s poukazom na § 461 SSP kasačnú sťažnosť zamietá ako nedôvodnú, pretože Krajský súd v Prešove nie je príslušným súdom na rozhodovanie o žalobách na preskúmanie rozhodnutí správneho orgánu iného štátu.

5.

5.1. Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní postupovať v intenciách záväzných právnych názorov kasačného súdu a vo veci opäť rozhodnúť. Zároveň krajský súd rozhodne o trovách kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

5.2 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.